

V.

*Mười năm một giấc chiêm bao xám
Tay mỗi hoàng hôn bắt bóng xưa
Con gió già nua xao tóc rối
Phượng hoàng bay mệt giữa trời mưa*
(thơ Trần Nghi Hoàng)

Nha Trang, thứ Bảy 31/8/1974

6 giờ chiều, anh đến tìm tôi, nói nhanh:

“Thay áo đi với anh. Em đã bước chân vào cái giới này rồi thì anh muốn giới thiệu cho em những tay khá để một mai gặp nhiều cơ hội tốt.”

Tôi mang tâm trạng say mê hứng khởi của 6 năm về trước khi lần đầu bước vào tình yêu và đời sống. Tôi cũng nhìn thấy điều này nơi anh mấy lúc gần đây. Nỗi hân hoan dâng lên mạnh mẽ trong thái độ và nụ cười ánh mắt, *anh không phải đang đùa giỡn cùng tôi, mà chính là anh cũng đã say mê mới tình này thật sự – như tôi!*

Cuộc thảo luận việc làm xảy ra trong quán Số 1 trên bờ biển. Ngồi cạnh anh, trước mặt anh Xinh, nhạc sĩ kèn *saxo ténor* ở vũ trường Baccara; Lý Hùng, *pianiste dancing* Oméga; ca sĩ Tina Thảo và ông chủ Baccara, tôi lắng nghe các câu chuyện mà không hiểu gì cả. Chỉ lờ mờ cảm nhận rằng anh đang cố lòng tìm kiếm cho cả hai cơ hội đứng chung trên một sân khấu hằng đêm.

Khi cô ca sĩ Tina Thảo xin về trước để trang điểm cho kịp giờ đến *dancing*, anh ghé tai tôi bảo nhỏ:

“Độc nhất chỉ cô bé của anh là đặc biệt, *maquiller* không đầy năm phút. Cô bé có điều ấy đáng yêu nhất, cô bé biết không?”

Trên đường đưa tôi trở lại Nautique, tay trong tay đi bộ chậm chậm trên bờ biển, bầu trời buồn thiu đang bắt đầu chuyển sang màu xám, tôi nghe anh bộc bạch:

“Có lẽ em cũng đã biết, thời gian vừa mới gặp em, ban nhạc anh đang bị rắc rối với người chủ Nha Trang Hôtel. Ông này buộc anh phải thay tay trống và một *guitariste* có vài thành tích xấu. Nhưng anh đâu thể làm cái chuyện vì đồng tiền mà bỏ anh em lâu ngày hợp tác? Do đó, anh kéo cả ban nghỉ theo.”

Lạ một điều, buổi chiều nay, sao anh lại mang trên mặt cái vẻ khổ đau mạnh mẽ? Anh nói thật nhiều cho tôi nghe về cuộc đời anh, về những gì xảy ra chung quanh, xong kết luận:

“Anh thương các con anh, không để chúng thiếu thốn điều gì. Nhưng giờ phút này, *người có đủ năng lực khiến anh núm kéo cuộc sống chỉ là em mà thôi.*”

Về một mỗi, anh tiếp:

“Đêm đêm anh đến Nautique độc nhất vì em, nhưng lại bị các anh Cầm, Phong hiểu lầm rằng anh đến dòm ngó giành giật công việc của họ. Sao cả đời, anh chỉ toàn bị đổ ky?”

Tôi im lặng, không dám làm kinh động sự xúc cảm trong anh. Trời chiều xuống nhanh, bóng tối bắt đầu phủ chụp thành phố. Giọng anh vang lên buồn bã:

“Anh mang ước vọng đưa em vào nghiệp dĩ bằng một cánh cửa thật huy hoàng từ chính bàn tay anh, bởi em xứng đáng với điều ấy...”

Rồi nói thêm sau vài giây ngân ngai:

“... Cũng bởi vì anh muốn có cơ hội gần em mà không bị nghi ngờ ganh ghét như hiện nay.”

Tôi xiết chặt tay anh:

“Em không nghĩ đến danh vọng. Chỉ mong nhìn thấy anh là đủ.”
(Trong óc thoáng hiện ước mơ chính tôi sẽ là cái đích cho một tài năng sống dậy, một đam mê tái sinh...)

Trong Nautique.

Thái độ buồn bã vẫn chưa tan nơi anh. Gục mặt vào gối tôi trong sân sau Nautique, anh mang trong giọng nói hoàn toàn điệu chán nản:

“Tại sao lúc nào anh cũng bị xua đuổi? Lòng anh ngay thẳng, yêu em và muốn đến cùng em, vậy mà vẫn không được. Bây giờ chỉ một cách chứng minh với bạn bè là anh sẽ rời xa hẳn cái nghiệp âm nhạc, không bao giờ còn đánh đàn nữa.”

Tôi nhói lòng:

“Có lý nào vì những đổ ky tầm thường mà anh từ bỏ cả một chọn lựa từ khi niên thiếu? Sao không nghĩ rằng còn có em luôn nhận thức được giá trị rộng lớn của anh? Và 15 phút trước đây thôi, anh tỏ bày với em cái ước vọng sẽ làm sống dậy trong em con người anh hai mươi năm cũ?”

Anh ngẩng đầu, trầm giọng:

“Em nói đúng. ***Anh không có quyền từ bỏ. Anh sẽ tạo dựng lại tất cả vì em.***”

Nhìn sâu vào tôi, anh tiếp, chậm rãi từng chữ:

“Em phải tin rằng anh yêu em vô cùng. Chỉ van em một điều là đừng bao giờ bỏ thành phố này mà đi. Hãy để cho anh được nhìn em dù trong bất cứ hoàn cảnh nào đau đớn nhất. ***Anh rất cần em.*** Sự hiện diện của em chính là những níu kéo mạnh mẽ nhất cho anh.”

□

Nha Trang, thứ Năm ngày 5/9/1974

Đêm nay đến Nautique sớm hơn thường lệ. Lúc đang vợ vẫn lui tới trong sân, tôi bỗng nghe tiếng anh và tiếng anh Phong. Trái tim đập rối loạn khi nhận ra rằng cả hai đang say khướt. Nếu trong cuộc đời có những lần nào bắt gặp được sự xúc cảm mạnh nhất thì đây

chính là một trong những lần ít oi ấy của tôi. *Cái lúc anh ôm ghì tôi nơi ngưỡng cửa hậu trường Nautique, bắt chắp tất cả mọi dòn ngó. Cái lúc tôi vùi mặt vào ngực anh để nghe hai cánh tay dài xiết lại sau lưng mà tự nhủ rằng anh đã đến thật từ lâu lắm, xa xôi lắm...*

Buông tôi ra, anh nói lè nhè:

“Anh xin lỗi em, hai ngày trời không gặp, đến nhà tìm lại không thấy, nên anh chỉ còn cách bay đến đây thôi.”

Anh say thật nên tôi diu anh nằm xuống trên băng ghế. Nhiều cặp mắt đỏ xò nhưng tôi vẫn ngồi nắm bàn tay anh. Hai mươi lăm tuổi, tôi thừa điều kiện để được hưởng hạnh phúc. Vậy mà có gì đâu ngoài những giây phút ngắn ngủi như hiện tại, ngồi bất động mà tưởng như đang được giữ người đàn ông này cho riêng mình.

Say rồi tỉnh, tỉnh lại say, cái trạng thái vật vờ của anh khiến tôi bức rức. Không kèm được, tôi ghé tai anh hỏi nhỏ:

“Em có thể có anh đêm nay?”

Anh lắc đầu:

“Chưa phải lúc, em yêu, hiểu cho anh!”

Tôi muốn khóc trên những lời này.

Anh nói đúng. Chưa phải lúc anh đến cùng tôi. Hay khi đã đến lúc rồi thì tôi đã mãi mãi bay xa khỏi vòm trời có sự hiện hữu của anh?

Tan *dancing*, anh chị Hoàng Cẩm đưa tôi về. Trên xe, chị kể với anh:

“Con Lê bảo em sao lại để Thu Vân săn sóc anh Ngọc. Nhờ bà Ngọc đến đốt phá *dancing* của nó thì sao?”

Tôi ngồi im, cảm nhận từng giọt đắng rơi xuống trái tim mình, không ngờ sự chi phối của người đàn bà lại dữ dội trên mọi người đến vậy.

Và anh nữa?

Phải thật xót xa để viết rằng tôi đang là kẻ chống trả cô đơn mà không thể nào có được sự giúp sức, dù nhỏ nhoi, của bất cứ ai, trên bước chông gai hiện tại. Suốt 18 năm qua, anh đã là kẻ bại trận bị tước đoạt hết mọi khí giới; kéo dài luôn cho đến trọn đời, anh sẽ còn bị chi phối mãnh liệt bởi người đàn bà ấy. Và tôi thì làm gì được cho anh?

Không phải rằng sợ, nhưng nhận biết từ bây giờ, có lẽ tôi *không phải* là kẻ đối đầu xứng đáng trong cái định mệnh tay ba trước mặt. Anh viết đúng, ngay từ khi nhập canh bài tình ái, hai chúng tôi đã là hai kẻ thua cuộc. Nhưng nếu ***viết đúng hơn, trong cuộc chơi tay ba, chỉ có tôi duy nhất mới là kẻ phải đưa tay đầu hàng trước. Còn anh và người đàn bà, chỉ là một xáo trộn rồi đâu cũng sẽ vào đây thôi.***

Trong một đêm, đầu óc tỉnh táo, tôi chỉ suy nghĩ đến điều ở trên đã viết.

□

Nha Trang, thứ Sáu ngày 6/9/1974

Anh tìm đến khi trời đã tắt nắng. Trong tôi sao lại chỉ đầy ắp nỗi buồn? Tôi sợ chính sự thay đổi khôn lường trong con người mình. Tình yêu cũng ít nhiều biến thái theo cá chất ấy.

Lần thứ nhất đối diện, tôi đánh mất cái dáng con mèo linh hoạt để trở lại tâm trạng cô đơn của bao tháng ngày trước đó. Tôi ngồi lặng im, không giấu diếm với anh thái độ xa cách. Anh đưa tay về phía tôi nhưng tôi lắc đầu từ chối.

Tôi không hiểu được mình rõ ràng. Anh vẫn là anh, người đàn ông có cái dáng gầy khinh khoáng và cả tâm hồn đầy tài năng đó... Vậy mà lạ, trong tôi như có một kẽ nứt nhỏ?

Khi anh nói:

“Càng bị bao vây, anh lại càng muốn dần thân hơn nữa”,

thì tôi đáp:

“Anh chỉ làm em thất vọng với ý nghĩ rằng anh đang đùa giỡn trên tấm tình em. Một đêm anh say, em mơ ước có anh mà anh vẫn từ chối, nói gì đến sự dần thân to tát?”

Từ đó, anh không nói, cũng không nhìn tôi, cứ ngồi mân mê ngón *harmonique* của tôi, dáng vẻ buồn rầu đau đớn.

Tôi e dè hỏi:

“Em làm anh buồn?”

Anh lắc đầu:

“Không đâu. Em nói đúng, anh đang ở vào cái thế hoàn toàn thụ động.”

Thật lâu trôi đi...

Anh bày tỏ, điệu dò xét:

“Chị Hoàng Cẩm kể anh nghe rằng ‘Rất nhiều người đàn ông ưa thích em, đặc biệt có một bác sĩ người Mỹ vẫn hiện diện mỗi đêm trong Nautique. Ông ta muốn mở ra một dancing mới dưới sự chỉ đạo của hai anh Cẩm, Phong để em có nơi làm việc?’”

Tôi gật:

“Đúng thế anh ạ. Có lần, trong câu chuyện ngắn, ông ta đề nghị thẳng với em rằng nếu em chịu làm vợ ông ta, ông ta sẽ thực hiện điều ấy cho em.”

Anh kêu lên:

“Tại sao em không kể anh nghe?”

Tôi thành thật:

“Em thấy đâu cần gì phải nói, chỉ khiến anh buồn bã. Ngay từ căn bản câu chuyện, em nào nghĩ những lời ông ta là quan trọng.”

Anh ngồi trầm ngâm thật lâu, xong, cất tiếng than nhỏ:

“Anh chỉ còn một kẽ hở để thở và sống, đó là tình yêu của em. Vậy mà thiên hạ cũng muốn tước đoạt nó đi.”

Anh tiếp, vẻ căm hờn:

“Tuy nhiên, anh không để bất cứ ai giết chết cái tình ấy. Em là tất cả những gì quý báu sau cùng Thượng Đế ban phát cho anh, làm sao anh có thể bỏ mất?”

Trái tim bóp thắt, tôi cúi đầu nói nhỏ:

“Có những lúc trong ngày hôm nay, em chợt mang ý nghĩ, nếu như anh đến, em sẽ nấp vào trong, không mở cửa. *Em muốn tự do lùong xem nỗi đau đón sẽ nhận chìm tâm hồn mình sâu đến chừng nào nếu như em cưỡng lại với điều ấy.*”

Ngạc nhiên pha lẫn đau khổ hiện ra trong mắt, giọng anh trách móc:

“Sao em có ý nghĩ như vậy? Em làm anh vụt trở lại tâm trạng của một lần lâu lắm khi bơi từ bờ biển Nha Trang qua đảo Hòn Tre mà cứ để mặc mình giập vùi trôi nổi. Chỉ khác là khi đó, anh tấp vào bờ, còn bây giờ, không biết sẽ ra sao?”

Và anh gục đầu lên bàn viết, dáng buồn bã ủ dột.

Thật lâu, anh nói, cũng trong cái thế úp mặt trên bàn như cũ:

“Anh đang tự hỏi nếu mất em mãi mãi, anh sẽ thế nào?”

Ngừng một giây, anh ngược lên, tiếp:

“Nhưng có lẽ anh phải trả lại cho em sự yên tĩnh trước kia, cho dù sau đó anh rơi sâu hơn trong tâm trạng tuyệt vọng.”

Âm vang những lời anh cứ xoáy xoáy bên tai không ngớt. Tôi đâm ra hồi hận và tự xỉ vả mình thật nhiều. Anh há chẳng là người đã mất tự do? Cớ sao tôi lại còn du anh vào con đường phải suy nghĩ? Cớ sao lại muốn đòi hỏi ở anh những điều khó lòng thực hiện? Đó có phải là tình yêu đích thực? Tôi có phải là con người tàn nhẫn như vậy không?

Hỏi, rồi đáp, tôi tự nhìn rõ mình hơn bao giờ hết.

Không! Tôi không phải như thế. Không là đứa hèn nhát đến độ vừa bước chân vào vòng trức trở đã lại sợ hãi rút chân ra.

Tuy nhiên, lúc già biệt nhau, từ anh hiện lên nét chán chường cùng tột đã khiến tôi chợt run rẩy trong ý nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ còn quay lại ngôi nhà này nữa...

Cứ thế mà ngẩn ngơ suốt cả buổi chiều.

Đêm nay khách đông, mỗi lần ra sân khấu là tôi lại được đón chào nồng nhiệt. Dầu vậy, tâm tư thật vô cùng rũ rượi. Lúc nghe Tường Uyên nói cùng chị Cẩm: “*Ban chiều bà Ngọc tra hỏi em xem ai là người săn sóc chú Ngọc tối hôm trước, và tại sao trên áo chú vương toàn mùi phấn phụ nữ?*”, tôi tưởng như mình chao đảo đến gần ngất xỉu.

Khuya, trở về nhà, cơn sốt âm ỉ dai dẳng từ hai ngày qua, bắt đầu trở nặng.

□

Nha Trang, thứ Bảy ngày 7/9/1974

Sốt bùng bùng một ngày, lúc nào tỉnh cơn mê lại mãnh liệt thèm muốn nhìn thấy hình ảnh anh đứng bên ngoài cửa sổ. Trong cơn đau nhức, tôi tự dẫn vật rằng chính tôi đã làm mất anh; chính tôi đã khiến anh không bao giờ còn quay lại.

Đêm đi làm trong trạng thái sẵn sàng để ngã gục, mặc *soirée* trắng với một áo *laine* và cái khăn quàng cổ, vậy mà nghe vẫn rét run. Anh Phong đến đặt bàn tay lên trán kêu “*Sốt quá!*”. Tôi chỉ mong sao đó lại là bàn tay của anh!

□

Nha Trang, Chủ nhật ngày 8/9/1974

3:00 sáng tỉnh dậy từ cơn sốt. Ý nghĩ “*Anh sẽ không bao giờ còn tìm đến đây*” chiếm nhanh trí não. Đó cũng là điệp khúc tôi cứ vỗ về cho quên đi niềm thương nhớ. Cái ý thức bướng bỉnh thách đố định mệnh sống dậy khiến tôi không cho phép mình quy ngã. Anh không đến vì sự chi phối quá mạnh của người đàn bà, nhưng tôi thì vẫn không uơn hèn yếu đuối. Tự nhủ, “*Từ bây giờ nên tập dần sự chấp nhận xót xa.*”

Buổi chiều, cơn đau hạ xuống, ngồi trong quán Lys với Tâm, nghe Tâm hỏi:

“Sao trong đời chị chỉ luôn gặp những mối tình ngang trái?”

Tôi cười, không đáp.

Tâm nhận xét tiếp:

“Tâm mang cảm tưởng rằng với cuộc tình này, *dù đến hay đi, chị vẫn là tay chủ động* mà thôi.”

□

Nha Trang, thứ Hai ngày 9/9/1974

Anh cũng không đến. Điều này làm tôi đau hơn cái thực trạng của anh mà tôi đã biết.

Một ngày buồn khủng khiếp, luôn cả sợ hãi. Tôi cứ tưởng như mình đang cư ngụ trong một căn nhà hoang phế lâu năm.

□